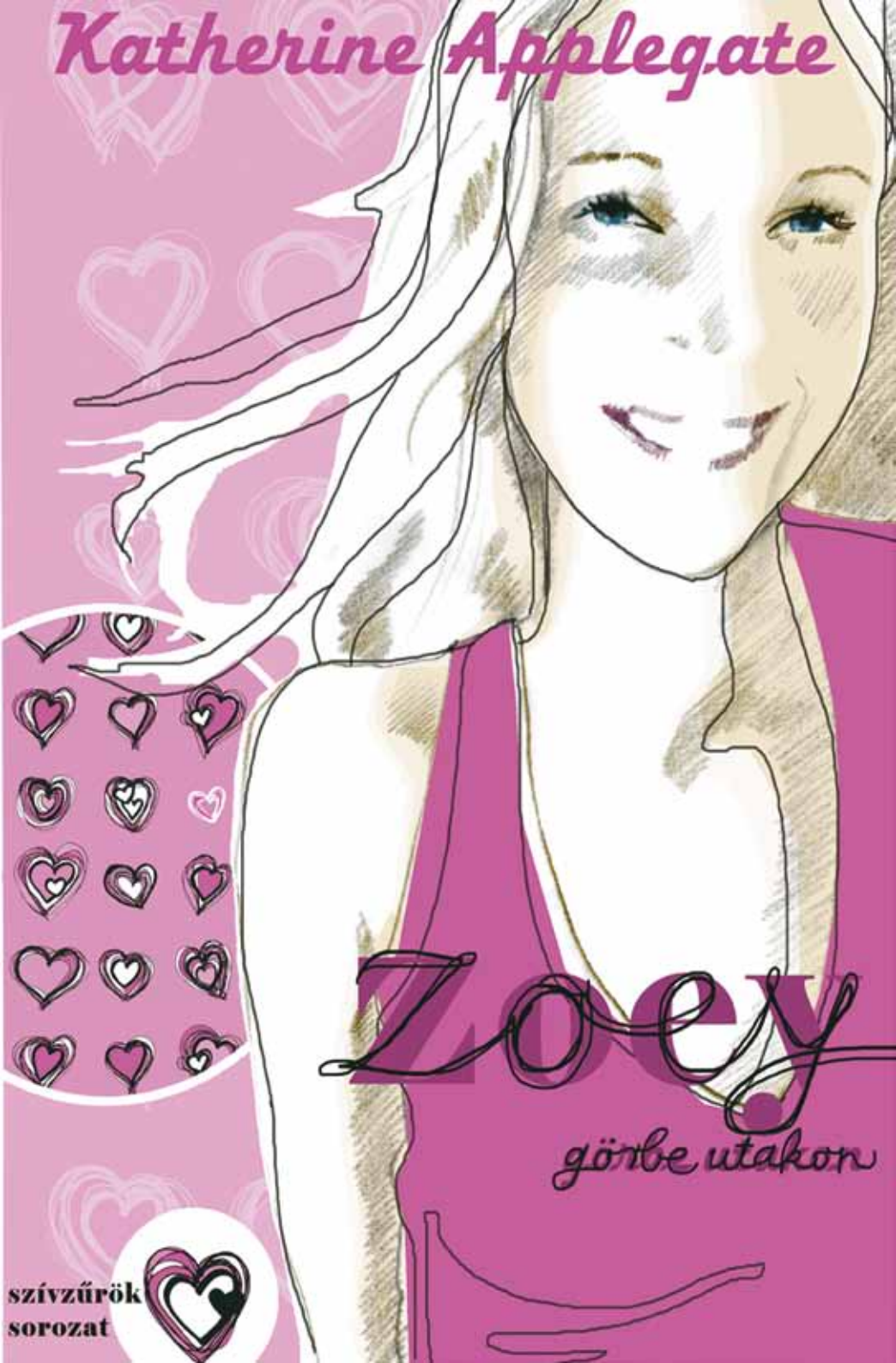

Katherine Applegate

Zoe

görbe utakon

szívzűrök
sorozat

Katherine Applegate

ZOEY GÖRBE UTAKON

regény

Könyvmolyképző Kiadó
Szeged, 2008

Írta: Katherine Applegate
Eredeti címe: Zoey Fools Around
Eredeti kiadás: Macmillan Children's Books, London, UK
Copyright © 1994 by Daniel Weiss Associates Inc. and
Katherine Applegate

Fordította: Szűr-Szabó Katalin

A borítót tervezte: Helga Petra

ISBN 978 963 9492 65 5

Tizenkét éves kortól ajánljuk

Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2008-ban

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

Szerkesztő: Andó Gabriella

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Bartus Csilla

Készült a Generál Nyomdában, Szegeden

Felelős vezető: Hunya Ágnes

© Copyright Könyvmolyképző Kiadó, Szeged – 2008

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást

Michaelnek

Zoey Passmore

A kérdés a következő: mi a szerelem? Valami teljes és megrendíthetetlen? Örökkévaló és soha el nem múló? Sirig tartó hűség és igaz érzések?

Na, ne!

Voltál már táncolni? Láttad, hogy néz át egy pasi a barátnője válla fölött, miközben lassúzik vele, és hogy szemez egy másik csajjal?

Gondoltál-e már úgy a barátod legjobb haverjára, vagy akár a fivérére? Ne hazudj! Tudod, hogy igen!

Akkor hát mi a szerelem? Valami, ami egy kétig vagy egy hónapig tart, és ez minden, amire számíthatunk? Vagy csak egyes szerelmeknek rövid a szavatossági idejük? Mint a joghurtnak: egy-két hét múlva megromlik?

És miről lehet felismerni azt a másik szerelmet, ami nem hasonlít a joghurtra? Ami inkább olyan, mint... mondjuk a magyordra, ami sosem romlik meg és mindig finom az íze?

Óké, talán mégse a magyordra, de azért az ábra világos.

Visszatérve a kérdéshez: mi hát a szerelem? Félek, hogy erre nem adhatok pontos választ, hiszen még csak tizenkét vagyok. Szálljatok le rólam! Én sem tudhatok mindent! Végre értem az 1872-es háborút, és ez önmagában is szép teljesítmény, nemhogy még azon kelljen görcsölnöm, hogy száz vagy annál kevesebb szóban összefoglaljam a szerelem lényegét.

De azért elég sokat megtanultam róla, főként az utóbbi időben. És jóval többet tudok, mint mondjuk...

...két évvel ezelőtt.

Két évvel ezelőtt

– *Jake, Jake, Jake! Abbahagynád végre...? Ha megkérnélek? Komolyan mondom, Jake! Figyelj, hagyd már abba... vidd a kezedet a... Kezdek bepipulni. Komolyan mondom, most rögtön hagyd abba!* – Zoey Passmore rácsapott a barátja kezére; a meglepően hangos csattanásra több járókelő is odafordult, és derűsen bámult rájuk.

– *Jesszus!* – Jake sértetten dörgölte a kézfejét.

– *Ez az én fagyim! A magadét már megetted, és az enyémnek is a felét.* – Felmutatta a bizonyítékot. – *Már az ostyánál tartok. Te disznó!*

– *A minél?*

– *Hát az ostyából készült tölcsérnél. Miért, te minek hívod?*

– *Tölcsérnek* – vont a széles vállát Jake, és úgy meredt Zoey-ra, mintha valami elképesztő hülyeséget mondott volna.

– *Mi van? Miért bámulsz?*

– *Nem ostyának hívják, hanem tölcsérnek. Tölcséres fagyaltnak.* – Jake megcsóválta a fejét. – *Apám, és az ember még azt hiszi, ismeri a másikat!*

– *Hát, elég bonyolult lelkivilágú, titokzatos nő vagyok... – Zoey lenyalt egy nagy csepp csokoládéfagyaltot.*

– *Szexisen csinálod* – vigyorgott Jake.

– *Dugulj el!* – Zoey feszengve nézett körül, hallotta-e valaki Jake megjegyzését. A keskeny, macskaköves utcán nyüzsgő tömeg jobbára turistákból, bő, élénk színű sortban és pólóban feszítő emberekből, öregekből és kigyerekeket vonzó házaspárokból tevődött össze, akik az Exchange Streetet szegélyező

ajándék- és édességüzleteket járták. Itt-ott azért ismerős arcok is feltűntek: Chatham Island háromszáz állandó lakosából páran a közelben bóklásztak.

- Bocs – szabadkozott Jake cseppnyi lelkifurdalás nélkül.
- Csak ma jól érzem magam.

Zoey ellágyult, és megeresztett egy halvány mosolyt. Jake két hónapja most először érezte jól magát.

- Mit akarsz ma csinálni?

Jake arcán mulatságosan kéjes vigyor jelent meg, ami idegenül festett komoly ábrázatán.

- Azt, amit minden nap!

Zoey felsóhajtott. Hát igen, így vagy úgy, de Jake kezd visszatérni a normális kerékvágásba.

- Na jó, ha mindenáron sportot akarsz nézni a tévében...
- Tudod jól, mire gondoltam.
- Igen, de eleresztem a fülem mellett. – Zoey megkerült egy gyerekkocsit, és amikor Jake mellé ért, megfogta a kezét. – Mellesleg miért is érzed olyan jól magad?

A fiú ártatlan, boldog arckifejezése azonnal eltűnt. Hidegen mosolygott.

- Lucas ma vonul be a börtönbe.

Zoey érezte, hogy az arca megfeszül.

- Biztos?

Jake bólintott.

– Hát persze. Azt hittem, szerencsénk lesz, és összefutunk vele. Szívesen végignézném a távozását. Ahogy szívesen gondolok majd arra is, hogy dutyiban ül.

Zoey elengedte Jake kezét.

- Nem szabadna ezt mondanod – jegyezte meg halkán.
- Miért nem? Megérdemli. Megölte a bátyámat.
- Szerintem akkor sem helyes. Szörnyű, ami Wade-del történt, de ami Lucasszal történik, annak sem lehet örülni.

– De én örülök neki – vágta rá komoran Jake.

Csontos térdű, selymes barna hajú, helyes tízéves kislány futott oda.

– Jake! – kiabálta.

– Szia, Holly! – üdvözölte Zoey.

– Jake, papa azt mondta, megígérted, hogy segítesz neki kiemelni Mr. Geiger hajóját!

– Ó, a francba. Elfelejtettem. – Jake arca megrándult. Bocsánatkérően nézett Zoey-ra. – Szavamat adtam apámnak, hogy ma segíték odalent, a jachtkikötőben.

– Szuper! Megeszed a fagyaltomat, aztán lelépsz? – fortyant fel Zoey.

Jake közelebb hajolt, és futó csókot nyomott a szájára.

– Tudtam, hogy megérted. Bocs. De este gyere át, oké?

– Majd megnézem, van-e szabad időpontom – kiabálta a távolodó fiú után Zoey.

Átevickélt a tömegen, vállát a rövid maine-i nyár finom napsütése cirógatta. Közeledik a vége ennek a furcsa, tragikus nyárnak.

Elhaladt az ismerős boltok előtt, majd elindult a kikötőhöz vezető enyhe lejtőn. Ahogy kijutott a szűk utcákból, a tömeg is megritkult. Szülei étterme előtt sor állt. Tétovázott, nem tudta, mitévő legyen. Ha csak látótávolságon belül kerül, biztos beszípkázzák segíteni. A pénz persze jól jönne. Most lesz második, és le kellene cserélnie az idétlen elsős cuccait.

De túl szép az idő, hogy pincérnősködjön.

Tovább nyalta a fagyaltot. Leharapott egy kis ostyát is.

„Igenis ostya” – gondolta dacosan.

Hirtelen megnyílt a tömeg, és meglepetten bámult egy pasira, aki egyedül, a kompkapu közelében egy oszlopnak dőlve álldogált. Enyhe szél cibálta szőke haját. Emberek jöttek-mettek körülötte, mégis mintha egy különös erőtér vette volna körül, mely elszakította, elkülönítette mindenkitől.

Lucas.

Egy kép villant Zoey agyába. A magányé. Lucas végighordozta a városon szomorú, kétségbeesett pillantását, mintha minden képet emlékezetébe akarna vési, mintha megpróbálna belekapaszkodni.

Felsívított a komp sípjele, és Zoey látta, hogy Lucas arca megvonaglik. Szokatlan, sokatmondó mozdulat volt. A harsány sípszó hangjára felnőtt szigetlakók sosem reagáltak. Lucas mégis összerándult, mintha beledöftek volna.

Könnyes lenne a szeme? Zoey ilyen távolságból képtelen volt megállapítani. Egy arcot keres a tömegben, reménykedik, hogy valaki, bárki elbúcsúzik tőle?

Csalóka remény. Chatham Islanden senki sem oldaná fel az elszigeteltséget, amellyel körülvették azt a fiút, aki tragédiát okozott a szigeten. Lucas apja kemény arc kifejezéssel, komoran állt a komp orrában, hogy elkísérje a fiát.

Zoey közelebb óvakodott. Lassan mozgott, mintha álomban lebegne. Lucas pillantása végre megállapodott a lányon, mosolyra tett kísérlete csúfos kudarcot vallott. Könnyeit sem tudta már titkolni.

– Szia, Lucas – szólalt meg Zoey, és lesütötte a szemét.

– Szia – válaszolt a fiú kifejezéstelen hangon.

Zoey karnyújtásnyira állt tőle; nem tudta, mit mondjon még. A fiú sem szólt, csak lopva megtörölte a szemét. Zoey lepillantott a kezében tartott fagylalt maradékára, majd felnézett.

Még sosem látott szomorúbb tekintetet.

Szabad kezével megragadta a fiú karját.

– Vigyázz magadra, oké?

Lucas úgy nézett rá, mintha Zoey kedves szavai a maradék önuralmát is felmorzsolnák.

Zoey már-már elfordult, amikor egy ismeretlen erő megállította. Előrelépett, megtorpant, majd végtelen gyöngédséggel szájon csókolta Lucast.

A fiú értetlenül meredt rá.

Zoey, aki maga is meglepődött tettén, elképedésében nagyot nyelt.

– Én... csak arra gondoltam, valakinek el kellene búcsúztatnia.

A komp sípja ismét felsüvöltött. Utolsó figyelmeztetés.

– Mennem kell – mondta Lucas.

– Tudom – felelte Zoey.

– Köszönöm – mondta Lucas.

– Tessék – nyújtotta felé a tölcsér maradékát Zoey. – Egy darabig talán nem eszel fagyaltot...

A fiú szomorúan elmosolyodott, amikor elfogadta Zoey ajándékát.

– Feltehetően.

– Nem maradt sok – szabadkozott a lány.

A fiú hosszan, keményen ránézett. Zoey érezte, ahogy Lucas pillantása hosszú, szőke varkocsáról csupasz, napbarnított karjára, majd szeplős orrára siklik, végül visszatér a szeméhez.

– Sebaj. Az ostya a kedvencem – mondta, mielőtt elfordult.

Ittas vezetés okozta balesetben meghalt egy fiatal

A Weymouth Times különtudósítása

Írta: Lisa Soo

Chatham Island – Sok tekintetben unalomig ismert történet. Június 27-én tragédia történt három Chatham Island-i fiatal életében; egyikük meghalt, egy másik megsérült, és a harmadik nyilvánvalóan felelős a történetekért.

A 18 éves Wade McRoyan életét vesztette, amikor a Chatham Island-i Coast Roadon haladó autó, amelyben ült, fának ütközött. A kocsiban másik utasa, a 15 éves Claire Geiger enyhe agyrázkódást, zúzódásokat és horzsolásokat szenvedett, és eltörte a csuklóját. Miss Geiger Burke Geigernek, a weymouth-i Mid-Maine Bank elnökének lánya. Az autó harmadik utasa, a 16 éves Lucas Cabral sértetlenül úszta meg a balesetet. A rendőrségi jelentés szerint Cabral kihúzta a sérülteket a kocsiból, és segítséget is hívott.

Rendőrségi források szerint Cabral beismerte, hogy ő vezette az autót. A helyszínre érkező rendőrtiszt megszondáztatta, és az eredmény szerint Cabral véralkoholszintje meghaladta a törvény által előírt határértéket. Miss Geigert a kórházban szondáztatták meg, az elhunytat a halottkém vizsgálta meg, és mindkettőjük véralkoholszintje meghaladta a felnőttek számára előírt törvényes értéket.

Weymouth környékén nem ez az első hasonló eset, de a háromszáz állandó lakost számláló szűk Chatham Island-i közösséget rendkívüli módon megrázták a történetek. A szigeten, ahol gyér az úthálózat, még sosem fordult elő halálos közúti baleset.

A rendőrség ittas vezetésért és halálos közúti baleset okozásáért

emel vádat Lucas Cabrallal szemben. Cabral, akit telefonon próbáltunk elérni, nem kívánt nyilatkozni.

Burke Geiger közölte, hogy lánya jól érzi magát, és a jelek szerint nem szenvedett maradandó sérülést.

– Istennek hála, rendbe fog jönni – jelentette ki. – Ez az egész

egy teljesen értelmetlen tragédia. A szívem vérzik a McRoyan-családért, akiket jól ismerek. Nagyon is el tudom képzelni, milyen fájdalmat kell átélniük.

A vád alá helyezett Lucas Cabralról csak ennyit mondott:

– Remélem, a fiatalember tanul majd ebből a szomorú esetből.

I. fejezet

– Öt nap. Öt pocsék nap. Nem egy hónap, vagy több hónap, vagy akár egy év, még csak nem is egy teljes hét. Mindössze öt nap. – Nina Geiger erősen megszívta a cigarettáját, és tiszta maine-i levegőt fúj ki. – Öt. Holnap már csak négy. Aztán...

– Ha jól sejtem, három? – kérdezte Zoey.

– Kettő.

– Egy.

– Aztán...

– Start? – ajánlotta Zoey.

– Iskola – helyesbített Nina, és hirtelen elnyomta a cigarettáját, majd a szemetes felé hajította. Allergiás volt a cigarettafüstre, de a cigaretta illett ahhoz a képhez, amit önmagáról akart sugallni, ezért meg nem gyújtott szálát „szívott”. Elvétele a szemetest, így a „csikk” a komp sok helyütt lepattozott, egykor szürkére festett fémpadlójára esett. Az öböl felől fújó szél kis körökben ide-oda kergette.

– Szedd fel! Skipper II. lehajít a hajójáról – tanácsolta Zoey.

Skipper II., eredeti nevén Tom Clement, a Szigeti Szellő kapitánya volt. A Chatham Island-iek előszeretettel hívták Skipper II.-nek egy népszerű tévésorozat egyik szereplője után.

Nina egy pillanatra megmakacsolta magát, majd előrehajolt, és felvette a cigarettát. Több helyen divatosan felhasított fekete neccharisnyát, afölött pedig buggyos katonai sortot viselt. Barna bőrkabátja elütött fekete bakancsától.

– Szóval várod már a sulit? – kérdezte szándékosan kihívóan Zoey.

– Csakúgy, mint havonta a menzeszemet. Vagy azt, hogy a fogorvos kifúrja az őrlőfogamat. – Nina elővett egy új cigarettát a kezében tartott Lucky Strike-os csomagból, és sötét rúzzsal kihúzott szája sarkába biggyesztette.

Zoey türelmesen várt. Biztos lesz egy harmadik példa is.

– Vagy azt, hogy kiderüljön, megsavanyodott-e a tej, miután már beleittam.

– A komikus ismétlési hármasszabály – jegyezte meg Zoey.

– Emlékszel?

– Nina Első Törvénye – bólíntott Zoey. – A röhejes példák hármásával a leghatásosabbak.

– A legkevésbé mulatságostól a legmulatságosabbig haladva – tette hozzá Nina, majd felsóhajtott. – Te legalább már végzős vagy.

– Aha, te meg csak egy kis harmadikos. Míg nekem kijár a végzősöket megillető dicsőség és hatalom – vetett egy pillantást a szeme sarkából Zoey a barátnőjére.

Megélénkült a szél, felkapta az orrnál felcsapódó tajtékot, és finom, hideg permetként szórta Zoey arcába. A lány elfintorodott, és felhúzta piros gyapjúkabátja cipzárját. Khakisortot, fehér edzőcipőt és fehér vászonblúzt viselt. Kiváló öltözék a weymouth-i parton töltött meleg napon, de alkalmatlan a Chatham Islandre tartó huszonöt perces hajóúton, amely még egy ragyogóan tiszta késő nyári napon is hűvösre fordulhat.

Lehajolt, és keresgélni kezdett a komptáskájában, egy rugalmas neccszatyorban, amely nélkül egyetlen szigetlakó sem indult útnak. Teli volt tömve vonalas jegyzetpapírral, sárga műanyag ceruzákkal, filctollakkal, egy kapcsos iratrendezővel, amelyet rózsaszín háromszögminták díszítettek, és egy új írógépszalaggal. Az apja által felírtakról nem is beszélve: egy tucat fokhagyma, egy zsák rémesen nehéz padlizsán és egy üveg sáfrány. Végül a legalján eldugva találta meg a sütit.

– Kérsz? – kérdezte.

– Milyen?

– Fügés.

– Oltári lepra.

Zoey dühösen meredt Ninára. – Még öt nap – ismételte meg.
– Jut eszembe, a harmadikosok sokat kosárlabdáznak.

Nina undorral összerázkódott.

– Ne légy kegyetlen, csak mert nem komálom a sütidet!

– Egy csomó labdavezetés meg futkosás. – Zoey kibontotta a zacskót, és bekapott egy süteményt. – A kosárlabda különbözteti meg a seggfejeket a majdnem-seggfejektől.

– De nekem legalább nem kell Claire-rel zuhanyoznom – jegyezte meg alattomosan Nina, és kivett egy sütit Zoey zacskójából. – Claire, aki képes megkülönböztetni a zöldcitromot a lócitromtól!

– Én már nem ugrom a nővéred hülyeségeire – mondta Zoey.

– Marhaság bepöccenni valakire csak azért, mert tökéletes az alakja, és az embert egyszer a nagy alföldhöz hasonlította az iskolai dolgozatában, melyet felolvasott az osztály előtt.

– Ez már évekkel ezelőtt történt – legyintett Nina. – Már nem vagy alföld. Bár éppenséggel mellrekorder sem.

– Jake tökéletesnek talál – vágott vissza Zoey. Az egyre közeledő Chatham Islandet nézte. Innen pontosan hat perc, míg megkerülik a hullámtörőt, lelassítanak a zárt kikötő előtt, beúsznak a város mólójához, és kikötik a hajót. A szigeten töltött tíz éve alatt pár milliószor megtette már ezt az utat. Azt is tudta, hogy amikor megkerülik a hullámtörő gátat, kilátás nyílik a hegygerincre és Jake-ék házára. Jake talán éppen az erkélyen áll, és apja távcsövén figyeli, ahogy befutnak.

– Tudod, mit? Nem is olyan rémes – jegyezte meg Nina, egy süteményt rágcsálva. – Csak azon kell túltenned magad, hogy pépes. Én a ropogósat szeretem.

A komp megkerülte a beton hullámtörőt, és a nyugodt, szürke vízen túl eléjük tárult a város. North Harbor vörös téglás, festett fa és viharvert szürkezsindelyes épületek együttese volt. A mólón ötösével halomba rakva kopottas fa homárvarsák sorakoztak több magas orrtőkéjű, durván ácsolt halászhajó mögött, amelyeket olyan nevekre kereszteltek, mint Santo Cristo meg Santa Maria.

A város legmagasabb pontja ugyan a tűként égbefúródó templomtorony volt, de a város mögött a fenyőktől zöldellő hegygerinc még a toronynál is magasabbra emelkedett, mintegy útját állva North Harbor terjeszkedésének. A lejtő fái közül elővillant néhány ház; régies fogadók a melegben idelátogató turistáknak.

– Egyébként pontosan miért is utálod az iskolát? – kérdezte Zoey. – Kiskorunkban jobban szeretted, mint én.

Nina nagyot szívott meggyújtatlan cigarettáján.

– Fiatal és kialakulatlan voltam. Egészen addig szerettem, amíg rá nem jöttem, hogy az iskola egyetlen célja, hogy csírájában fojtsa el a hozzám hasonlók életkedvét.

– Mindenki életkedvét, Nina. Ne vedd személyes támadásnak. Egyszer azt mondtam Mrs. Bonnardnak – idén angol irodalmat tanít majd nálatok –, hogy amikor felnövök, romantikus regényeket akarok írni, mire azt felelte, hogy az ilyesmit firkálók irodalmi prostituáltak. Biciklipumpával kellett újra felfújnom az álmaimat.

Nina elmosolyodott.

– Jobb irodalmi prostituálnak lenni, mint szó szerintinek.

– Nagyon mély meglátás. Meséld el Mrs. Bonnardnak, ha találkoztok. A biciklipumpásat nem talátlad mulatságosnak?

– Mosolyogtam rajta. Mit vártál, hogy úgy röhögök majd, hogy majd' bepisilek?

Zoey felpillantott a hegygerinc keleti lejtőjére. Innen már ki tudta venni Jake-ék cédrusfalú házát. És valóban: aprócska

alak állt a szülők hálósobájának erkélyén. Nem látszott nagyobbak egy légynél. Zoey leküzdötte a hirtelen rátörő késztetést, hogy valami trágár mozdulatot tegyen felé. Megbocsáthatatlan lenne, tudta jól. Csak néha az idegeire ment, hogy Jake minden pillanatban megkerülhetetlenül jelen van az életében.

Ugyanakkor jó érzés volt a tudat, hogy bármikor kéznél van.

Az ellentmondás grimaszt csalt Zoey arcára. Nos, a következetesség a kicsinyes elmék métélye. Valami híres ember mondta. Olyan híresség, aki tudja, mi az a mételty.

Balra siklott a tekintete. Alig látta a réz szélkakast, amit az apja tett fel a házakra. Néhány méterrel feljebb megakadt valamin a szeme. Egy pasi állt Cabralék teraszán; ekkora távolságból lehetetlen volt kivenni a vonásait.

Körülnézett a kikötőben. Nem, Mr. Cabral hajója még kint van a tengeren. Akkor hát ki állhat a teraszukon? Végigfutott a hideg a hátán. Biztos nem Lucas. Hisz az lehetetlen! Lucas börtönben ül. Vagy a fiatakorúak javító-nevelő intézetében, vagy minek is hívják.

A gondolattól nyomott hangulat vett erőt rajta. Régen nem gondolt már Lucas Cabralra. Ez a név nem szerepelt gyakran a társalgásokban. Öntudatlanul is megérintette az ajkát, amikor eszébe jutott az a csaknem két évvel ezelőtti egyetlen, különös, megmagyarázhatatlan csók. Aztán elhessentette az emléket.

Visszanézett a Cabral-házra, de a fény most úgy esett, hogy az erős tükröződés eltakarta a teraszt. Ugyan, biztosan nem is állt ott senki, gondolta.

Zoey a mólón gyorsan elköszönt Ninától, akinek az otthona a város északi végén állt, felnézett a világítótoronyra, aztán jobbra fordult, és átment a kövezett kis téren, amely a komp és McRohanék jachtkikötőjének parkolójául és várakozóhelyül

szolgált. Jobbára üres volt, csak pár helyi autó árválkodott itt: rozsdás, szájalmas, rendszám-tábla nélküli roncsok. North Harbor hat-nyolc háztömbből állt, Chatham Island mindössze három mérföld hosszú volt, és az utak e terület felét sem hálózták be. Nem volt itt szükség drága luxusautókra. Az „igazi” kocsikat a szárazföldön tartották egy fedett parkolóban, azokkal végezték a bevásárlást, ruccantak ki délre, Portlandbe, vagy akár Bostonba.

A Passmore, Zoey szüleinek étterme pár méterre volt, és a Dock Streetre nézett. Az apró kávézó utcára kitett három asztala közül csak egy volt foglalt. Zoey befordult a mellékutca-ba, hogy a hátsó bejárat felé kerüljön, és csak annyi időre állt meg, hogy visszategye egy teli kuka fedelét.

Az ajtó nyitva volt. Belépett a zsúfolt, rozsdamentes acél-felületektől csillogó konyhába. A tűzhelyen nagy fazékban rotyogott az étel, a mosogatógép bömbölt és gőzfelhőket eregetett.

Zoey apja háttal állt az ajtónak, a haja lófarokba kötve. Gyors, határozott mozdulatokkal aprította a petrezselymet, és időnként halomba söpörte a deszkán, majd meghúzta a párás sörösüveget.

– Szia, apa – szólt oda Zoey.

Az apja félig felé fordult. Fehér köténye elejét zöld és barna foltok tarkították. Fapapucsot viselt, és „Grateful Dead”^{*} feliratú trikót. Gunyoros, nevetős kék szeme akárcsak Zoey-é. Ha együtt látták őket, mindenki felfigyelt a szemük hasonlóságára, bár egyéb vonásaiban – kócos szőke hajában, féloldalas mosolyában, még cseppet elálló fülében is – Zoey az édesanyjára hasonlított.

– Hoztál padlizsánt? – kérdezte az apja.

Zoey feleltem a szatyrot, hogy megmutassa, aztán elkezdett kirakodni a munkapultra.

^{*} Lefordíthatatlan szójáték. A *Grateful Dead* jelentése „Hálás Halott”. A *dead* („halott”) szó kiejtése megegyezik a *dad* („apa”, „apu”) szóéval.

- Ennél kisebbet nem találtam.
- Megteszi. Éhes vagy?
- Kösz, nem – hářította el az invitálást. – Ettem sütit a hajón.

Anya még itt van?

Az apja abbahagyta az aprítást, és megtörölte a kést.

– Igen, ma este egyikünk sem mozdulhat innen. Christophernek valami dolga akadt, ezért elengedtem. Anyád elöl van, de a helyedben nem mennék oda, hacsak nem akarsz, hogy befogjon, és feltöltse veled a bárt. Ráadásul bepöccent rám, és most pocsék hangulatban van.

– Kösz a figyelmeztetést. Min kaptatok össze?

– Fogalmam sincs. Mondott valamit, hogy meghízott, mire én azt feleltem, hogy szó sincs róla, legfeljebb a fenéke lett nagyobb, egyébként olyan, mint mindig is volt, erre váratlanul bepipult. Te nő vagy, mit gondolsz, mi ütött belé?

Zoey megrázta a fejét.

– Inkább kimaradnék belőle. Azt hiszem, átmegyek Jakehez, ha ti itt vagytok.

Apja fél szemmel az iskolaszereket mustrálta.

– Szóval, várod már az iskolakezdést?

– Fogjuk rá – válaszolta Zoey. – Most már legalább végzős leszek.

– Szerencsés vagy. Én utáltam az iskolát. Csak azt élveztem, ha lóghattam és a haverjaimmal füvet szívhattam. – Zavartan elfintorodott. – Ugye, te nem csinálsz ilyesmit?

– De papa, már nem a hatvanas években élünk!

– Helyesbíték: hetvenes években. Azért nem vagyok olyan öreg! – Majd tréfásan fenyegető pillantás kíséretében hozzátette: – Ha nem vigyázol, átküldlek anyádhoz üvegeket számolni.

Zoey odament hozzá, és pusztit nyomott borostás arcára. Apjának friss petrezselyem- és sörillata volt.

– Már itt sem vagyok.

Jelentősen könnyebb szatyrát lóbálva sétált végig a Dock Streeten. Jobbra volt a Town Beach, az ingyenstrand, egy uszadéktól és hínártól szemetes keskeny partszakasz, amit messzire elkerültek a sziget nyugati partján levő szélesebb strandot kedvelő turisták.

Zoey rádöbbsent, hogy bár még öt óra sincs, a nap már gyöngében süt, és lassan lehanyatlik Weymouth alacsonyan elterülő barnásszürke sziluettje mögé, ami ettől hátulról megvilágított, papírból kivágott, sötét, lapos árnyképnek látszott.

Nem csoda, hogy Nina úgy érzi, fújják már a végítélet harsonáit: a napok máris vészesen rövidülnek. Hamarosan mást sem tesz majd, mint hajnalban a komp alsó fedélzetén csizmában, dzsekiben és fülvédőben fagyoskodik, délután pedig a háta mögötti szemgyönyörködtető naplementétől megvilágítva tér haza.

A szigeten természetellenes csend honolt; weymouth-i kiruccanásai után mindig megütötte fülét ez a szokatlan csend. Weymouth nyüzsgő kisváros volt, tele zörgő furgonokkal és krákogó autóbuszokkal, az autókból és üzletekből hangos zene áradt. Weymouth-szal szemben North Harbor a hosszú csendek szigete volt, amit olykor kutyaugatás, sirályok rikoltozása és a hullámok változatos, de halk hangjai törtek meg.

A kikötővel szemben, a jachtkikötőben meredező árbocerdőn túl Zoey észrevette az éppen kifutó kompot, amely Chatham Islandról a két külső szigetre, Penobscotra és Allworthyre tartott.

Vajon hányszor utazott már ezen a kompon? Ezerszer? Tíz-ezerszer? Annyiszor talán nem. Persze ha itt élné le az életét, végül könnyen összejönne a tízezer.

De ez a veszély nem fenyegeti. Kaliforniába, az UCLA-ra vagy az USC-re, vagy a San Diego-i egyetemre, az UC-re fog jelentkezni. Szóval bármire, amiben „C”, azaz „California” van.

Mindháromra beadja a jelentkezését, és valószínűleg mindháromra fel is veszik, ha sikerül kölcsönt és ösztöndíjat szereznie.

Az UCLA tökéletes lenne. Egész évben napsütés, meleg, mindenki autóval jár. A bélelt téli farmer, amiben az ember rögtön öt kilóval kövérebbnek látszik, örökre a múlté lenne. Hét közben egyetemre járna, a hétvégéit Disneylandben vagy a strandon töltené. Lebarnulna. Duplán is. Megismerkedne egy szuper pasival, aki Brad Pittre hasonlítana, csak még nála is helyesebb lenne. Belezúgna, és a végén könnyfakasztó levelet írna Jake-nek, hogy közölje: köztük mindennek vége.

– Drága Jake! – szónokolt fennhangon a védőfalon gubbasztó sirályoknak. – Édes, drága Jake! Legdrágább Jake! Kedves Jake! Egyszerűen csak: Jake! Bármit megtennék, hogy ne kelljen megírnom ezt a levelet, mert tudom, hogy nagy fájdalmat okozok vele, és ezt semmiképpen sem akarom. Mindig kedvesen és tisztességesen bántál velem, és tudom, hogy dédelgetett álmod, hogy egybekeljük. Ámde, ó jaj, ez nem következhet be!

– Ó, jaj! – kacagott fel Zoey. – Na jó. Mondjuk inkább: sajnálatos módon. Ez jó! Sajnálatos módon ez nem következhet be. Ki lát bele az emberi szívbe? Ki gondolta volna, hogy míg Hollywoodban tartózkodom, megismerkedem Dirkkal, a legfiatalabb Baldwin-fiúval? Ki láthatta volna előre, hogy visszavonhatatlanul, örökre egymásba gabalyodunk? Ki sejtette volna, hogy esküvőnket elárasztják a Vogue fotóriporterei?

– Ki gondolta volna, hogy furcsa hallucinációim támadnak Hollywood szexszimbólumaival kapcsolatban? – tette fel végül magának a kérdést. – Ki gondolta volna, hogy a végén magamban beszélek?

Motorzaj riasztotta fel merengéséből. Ismerős, rozsdavörös kis teherautó jelent meg. Lefékezett mellette, és Jake kukkantott ki az ablakon.

– Szia, kicsim. Láttalak a kompon Ninnyvel.

Zoey átment Jake oldalára, és gyorsan szájon csókolta a fiút.

– Fura, de éppen rád gondoltam!

– Én mindig rád gondolok. Ugorj be!

Zoey visszament az anyósülés felőli oldalra, benyúlt az ablakon és belülről kinyitotta az ajtót. A kilincs kívülről nem működött. Felkapaszkodott a magas, egybefüggő ülésre. Jake újra megcsókolta, ezúttal lassabban. A száját az Isten is csókolózásra teremtette, gondolta Zoey: se nem túl vastag, se nem túl vékony. És amikor megcsókolja – még ha futólag is –, mindig lehunyja sötétszürke szemét, mintha álomba merülne. És persze fantasztikus alakja van: csupa izom, barna bőr, pompás hasizom és kemény fenék, amit élvezet volt nézni focizás közben.

Nem mintha őt érdekelnék az ilyen felületes dolgok.

Egyetlen hibája, hogy túl rövidre nyíratja sötétbarna haját. Zoey szeretett volna néha beletúrni.

– Hova megyünk? – kérdezte a lány. – Épp hozzátok igyekeztem.

Jake vállat vont.

– Egész nap otthon ültem! Elegem van. Gondoltam, lemehtnénk a sziget végébe, és megnézhetnénk a naplementét.

– Jobban mondva leparkolhatnánk, és csókolózhatnánk?

A fiú elvigyorodott.

– Ha hozzánk megyünk, anyám tutira befog vacsorát főzni. Olyan kagylós bigyót főz, desszertnek meg almás izét.

– Ha főzni akarnék, maradhattam volna, és segíthettem volna apámnak – mondta Zoey. – Anyád viszont isteni almás izét süt.

– Apád az étteremben van? – csillant fel Jake szeme.

Zoey arca megrándult. Nem akarta említeni, véletlenül csúszott ki a száján.

– Igen. Az a Christopher nevű fazon szabadnapot vett ki.
– Szóval nincs nálatok szülői ellenőrzés? – csapott le rá Jake. – Miénk a terep?

– Benjamin otthon van – emlékeztette Zoey.
– A földszinten van a szobája – érvelt Jake.
– De kivételesen éles a hallása – vágott vissza Zoey.
– A vakság nem jár feltétlen élesebb hallással. Ő mondta!
– Mert ezt akarta elhiteni veled!
– Akkor csendben csináljuk.
– Jaj, Jake, hát képtelen vagy a csókolózáson kívül másra is gondolni?

– Nem. Arra is gondolok, ami utána van.
Zoey felsóhajtott.
– Rád férne a szélesebb látókör.
– Igazad van – felelte ingerülten a fiú. – De veled szeretném tágtáni. Komolyan, Zo, hisz már három, majdnem négy éve járunk együtt! Idén érettségizünk.

– Hirtelen nagy kedvem támadt EGYEDÜL tévézni otthon – jelentette ki határozottan Zoey, és kinyitotta az ajtót.

– Ne izélj már, Zo! – mondta Jake panaszos hangon. – Kössünk békét, oké?

Zoey ismét becsukta az ajtót.

– Rendben van. Menjünk hozzánk! Tévézzünk meg tudom is én, mit csináljunk. – Gúnyosan a fiúra pillantott. – Szerintem pont most megy Oprah műsora „Minden pasi csak AZT akarja” címmel.

Zoey

Szerelmi életem tizenhárom éves koromban kezdődött. Akkoriban hosszú lábam, bütykös térdem, lapos mellem, uncsi, lecsüngő hajam volt, és olyan borzalmas frizurám, hogy legszívesebben elpusztítanám minden fényképemet abból az időszakból. Na persze egy ritka éles szemű és jó megfigyelőképességű egyén biztos meglátta volna bennem a lehetőséget. De állítom, hogy amikor ott álltam a hálószobai nagytükör előtt, és rózsás, frissen sikált évakosztümben magamat néztem, mindig egy pálcikafigura jutott eszembe. Pálcikatest. Pálcikakar. Pálcikaláb. Fej gyanánt egy kör. Egy kör pocsek hajjal.

Akkoriban Jake meg én jó barátok voltunk. Attól fogva, hogy két éves koromban a szüleimmel a szigetre költöztem, haverok lettünk. Labdáztunk, miközben Nina, a legjobb barátom rosszállóan nézett minket. És felkapaszkodtunk a hegygerincre. Vagy az egész banda bement komppal a városba, fagyit vett, a bevásárlóközpontban lógott, és igyekezett valahogy agyonütni az időt.

Gondoltam én fiúkra, hogyne gondoltam volna. De azt hiszem, sosem fordult meg a fejemben, hogy Jake is az. Jake az Jake volt. Allatira meglepődtem, amikor egy délután felfelé kaptattunk a gerincre vezető ösvényen. A bandával voltunk, jól leköröztük a többieket, ezért megálltunk egy pataknál, hogy bevárjuk őket. A patak megduzzadt a megolvadt hótól. Lehajoltam, hogy igyak. Amikor kiegyenesedtem, Jake megcsókolt. Igaz, esetlenül meg kapkodva, és utána mindketten

elpirultunk, és félrekeztük a pillantásunkat. Örültünk, amikor a többiek odaérték.

Azóta együtt járunk. Mindenki azt mondja, hogy fantasztikusan nézünk ki együtt, mi vagyunk az álompár, és azt hiszem, ez valahol igaz is. Nagyon kedves fiú. Ha szorosán átölel, úgy érzem, kicsi vagyok, és ő mindentől megvédelmez.

És nagyon kedvelem a szüleit.

II. fejezet

– Itthon vagy, Benjamin? – kopogott be halkán a testvéréhez Zoey.

– Igen. Bújj be!

Zoey kinyitotta az ajtót, és belépett a szobába. A testvére félhomályban ült, lábát feltette az antik redőnyös íróasztal lapjára, ujjai a Braille-írástól túlhevényi göbjein siklottak.

Zoey gépiesen felkapcsolta a villanyt. Benjamin a vállá fölé hátrapillantott, napszemüvegét Zoey felé fordította. Mindig igyekezett beszélgetőpartnere felé fordulni.

– Jake-kel jöttél?

– A nappaliban van, valami nézhetőt keres.

Benjamin bólintott.

– Mi a pálya?

– Apa bent maradt a vacsoraműszakra.

– Tudom – mondta Benjamin. – Nina átjön, hogy felolvasson. Most hívott.

Keresgélés nélkül leemelt egy könyvet az íróasztala feletti polcról. Fordítva mutatta fel Zoey-nak.

Zoey felsóhajtott. Benjamin kisdud játékainak egyike. A szobáját is térképekkel és plakátokkal aggatta tele, de a felét fejjel lefelé fordította. Alig várta, hogy új vendég jöjjön, és rámutathasson a gombolyaggal játszó kismacskákról készült poszterre (ami szintén fejjel lefelé lógott), és büszkén kijelenthesse, mennyire szereti ezt a Matisse-nyomatot. Jellempróbának tekinti, vallotta be egyszer. Aki érti, jöhet. Aki megdermed vagy szánalomból látszólag belemegy a játékba, reménytelen eset.

A fiú felnevetett, és úgy fordította a könyvet, hogy Zoey elolvashassa a címet. *Albert Camus: Pestis*.

– Az idei ajánlott olvasmányok listáján szerepel.

– Szuper. Nina már a hajón rosszkedvű volt. Ettől aztán biztos kiakad.

– Nina mindig lógatja az orrát. Ide vezet, ha valaki egy fedél alatt él Claire-rel.

– Senki sem kényszerít, hogy Claire-rel járj – ingatta a fejét Zoey.

Benjamin vállat vont.

– Úgy hallom, irtó jól néz ki. És kellemes a hangja.

Zoey leoltotta a lámpát, és visszament a bejáráthoz, onnan pedig a hosszú folyosón át a nappaliba. Jake végignyúlt a kopott barna kanapén, a feje alá gyűrt egy díszpárnát, és a Viszonyokat nézte. Amikor Zoey megjelent, levette a hangot.

– Szia. Hogy van Benjamin?

– Nina nemsokára átjön, hogy felolvasson neki – mesélte Zoey.

– Jaj, ne! – nyögött fel Jake. – A testvéred meg tökfej-Ninny! Ennyit arról, hogy kettesben leszünk!

– Ne nevezd így! Ő a legjobb barátnőm.

– És amikor ő Féknek szólít? Még jó, hogy nem teszi hozzá, hogy Bal!

Zoey leült a kanapéra. Jake a lány ölébe fektette a fejét. Zoey a fiú arcát cirógatta, és szeretettel nézett le rá.

– Az más. Te csak a barátom vagy.

– Szerintem ő kezdte. Még negyedikes korunkban. Ő akkor harmadikos volt.

– Szóval negyedik óta. Még sosem fordult meg a fejedben, hogy ez már kezd merev rutinná válni?

Jake felnézett.

– Mi? Ninny meg én?

– Nem. Mindannyian. Te meg én. Benjamin, Nina, Aisha. Még Claire is. És a szüleink.

– Látod? Mindig ez történik, ha Ninával beszélgetsz. Ezért szekálom. A város másik végéből is képes elrontani az ember szerelmes hangulatát.

– Ninának ehhez semmi köze. Csak úgy érzem, minden egyforma és változatlan.

– Nyár végi depresszió – Jake felerősítette a hangot.

Zoey eltolta a fiú fejét, és felállt. Az ablakhoz ment, nyugtalanul kinézett a hátsó udvarra. Már sötétedett. Nézte, ahogy a leszálló estében elhalványulnak a sárgaliliomok. A hátsó udvar a gerinc tövében sűrű bozótban végződött. Ettől a ponttól meredek út vezetett fel a hegygerincre. A lejtőn széthasadt sziklatömbök közt göcsörtös, vaskos fák nőttek, a meleg évszakban pedig vadvirágok színes foltjai tették derűsebbé. Ott, ahol a Climbing Way a gerinc mentén emelkedni kezdett, álltak még házak. Ablakaikban most fények gyúltak, függönyöket húztak be.

Zoey felnézett a Cabral-házra, amely közvetlenül az övök felett magasodott, és eszébe jutott, hogy a kompról látott valakit odafent.

Hirtelen mozgásra lett figyelmes az árnyékban. A szemét meresztette. Sötétbe olvadó alak támaszkodott a korlátnak; a lemenő nap ferde sugarai vörösés fénybe vonták mély árnyéktól szabdalt vonásait.

– Jaj, istenem! – kiáltott fel Zoey, és elhúzódott az ablaktól. A szíve hevesen kalapált.

– Mi baj? – nézett fel fektéből Jake.

– Valaki van Cabraléknál – mondta Zoey kezét a szívére szorítva. – Lehet, hogy Lucas.

Jake megdermedt, majd egy gyors ugrással Zoey mellett termett. Az ablakhoz tapadva a domboldalra. Feszült figyelem tükröződött a szemében.

– Nem látom tisztán.

– Talán csak egy látogató!

A teraszon álló alak megmozdult, és mielőtt elfordult és eltűnt volna szem elől, egy pillanatra kirajzolódott az arcéle.

Jake elhátrált az ablaktól. Összeszorított fogai kivillantak felhúzott ajkai közül, szemében gonosz fény villant.

– Ő az. Lucas. Visszajött.

Claire Geiger lassan sétált a tetőn körbehúzódo függőfolyosó korlátja mentén; néha kinézett egyik vagy másik irányba, majd folytatta útját.

Hűvös volt az este, és a kétemeletes ház tetején erős szél is fújt, mely só meg hínár, s néha lenről, a kertből rózsa és encián semmivel össze nem téveszthető illatát hozta.

A homlokzat előtti kertben árnyalak csukta be a kaput, s indult el a bejárati ajtó felé. A húga, Nina.

Amint Claire kihajolt, hogy lekiáltson neki, már hallotta is az ajtócsapódást. Elkésett. Egy darabig mégis így maradt: kihajolt, hosszú, fekete haja a semmibe lógott. Egy perc múlva visszahúzódott.

A korlát éppen csak derékig ért, és Claire néha félt, hogy átbuszkázik, majd tehetetlenül legurul a meredek tetőn, és a manzárdablakok előtt elsuhanva a kemény földre zuhan. Olykor az is megfordult a fejében, hogy félelme nem titkos remény-e.

A világítótoronyból – a gránit szigetecskén álló, fehérre meszelt épületből – fel-felvillant a fény, a széles sugár időnként végigsöpört a hullámos fekete vízen. Szobáikból meleg fény vetült az udvarra, és árnyékokat keltett életre a bokrok és a fák között. Amikor balra indult, feltűnt előtte a hullámtörő végén pislogó világosság, a kompkikötő hideg kékesfehér lámpái, a jachtkikötőben horgonyzó hajók kerek ablakain kiszűrődő apró fények. Rajtuk túl Weymouth élénkebb fényei vetültek

a hullámokra, s tükröződtek a vízben. Utcai lámpák ragyogtak, autólámpák pislogtak és tűntek el.

Még egy negyed fordulat, és máris a város terült el alatta: elfüggönyözött ablakokban fények tucatjai, zöld jelzőlámpa a templomtornyon, a gerincen gyéren elszórva lebegett egy-egy felcsillanó lámpa.

Meg nem tudta volna mondani, vajon mindig ennyire érdekelték-e a fények. Úgy érezte, akkor kezdődött, amikor Benjammal kezdett járni. Egy vak mellett az ember könnyen képzelte önmagát is vaknak, és ettől minden szín valahogy ele- venebb, minden fény szemképráztaóbb lett.

Alatta elmosódott, fehérés folt tűnt fel. Claire lenti szobájából kilépve a húga, Nina fordította felfelé az arcát.

– Ott vagy? – kiabált fel.

– Igen.

– Lejössz?

– Még nem terveztem.

Nina felmászott a vaslépcsőn, de a tetőre már nem ment ki. Tériszonya volt, legalábbis az olyan nyitott, fedetlen helyeken, mint a függőfolyosó.

Claire húga felfelé fordított arcát fürkészte, amely annyira hasonlított az övére – apjuktól mindketten a széles Geigerszájat örökölték –, mégis oly más volt: Claire koromfekete szemével ellentétben Nináé nevetős szürke volt, ráadásul a két szeme nem volt egyforma, és ettől mintha mindig gunyoros kifejezés ült volna az arcán. – Milyen az idő odafent?

– Most értél haza, nem? – kérdezett vissza Claire. – Itt is ugyanolyan idő van, mint lent, az utcán.

– Tudom, csak hülyéskedtem.

Claire bólintással nyugtázta a mentegetőzést. Nina halálosan mulatságosnak tartotta, hogy Claire-t érdeklí az időjárás, és egyszer majd éghajlatkutató akar lenni.

– Hűvösre fordul. Déli irányban cirrusfelhőket látok. A barométer állására is kíváncsi vagy?

– Cirrusfelhőket?! Tuti biztos? – gúnyolódott Nina.

Claire behúzta a kézfejét bő pulóvere ujjába, és úgy döntött, elengedi Nina megjegyzését a füle mellett.

– Szóval merre jártál?

– Úgy volt, hogy egy regényből olvasok fel a fiúdnak, Benjaminnak.

– Ne hívd a fiúdnak! Annyira nem komoly az ügy. Egyébként mit értesz azon, hogy úgy volt?

Nina jelentőségteljes pillantást vetett rá.

– A valóság néha érdekesebb, mint egy regény.

Claire mélyen beszívta a csípős levegőt.

– Magyarázat következik, vagy találgatnom kell?

– Gondolj az elmúlt szép napokra!

Claire felsóhajtott.

– Most pedig az elmúlt nehéz időkre! – javasolta Nina.

– Egyre lököttebb leszel, Nina. Vagy csak többet hülyülsz?

– Kösz szépen. Egyébként mindkettő. Kedves, hogy ezt mondod. – Nina egy másodperc töredékére elkapta, és fogva tartotta nővére pillantását. – Lucas visszajött.

Claire úgy érezte, hogy pár dobbanásnyi időre megáll a szíve. A legközelebbi korlát felé nyúlt, és erősen megmarkolta.

– Biztos?

– Zoey és Jake azt mondják, látták. Valaki császkaált a szülei házának teraszán. Igencsak Lucas-formája volt.

– Jake is látta? – kérdezte Claire éles hangon. – És mit tett?

– Semmit. Egyelőre – tette hozzá Nina. – De nagyon ideges lett. Szikrázott körülötte a levegő. Rögtön azután, hogy befutottam, Jake lelépett. Zoey amellelt volt, hogy menjünk át, és figyelmeztessük Lucast, de Benjamin lebeszélte. Azt mondta, nem hiszi, hogy Jake bármit is tenne.

– Hogy figyelmeztessétek Lucast? – harapott az ajkába Claire. – Nem pazarolnám az együttérzésem Lucas Cabralra.

– Egyetlen igaz szerelmed volt – jegyezte meg Nina kihívóan.

– Az már régen volt.

– Két éve.

– Nem hittem, hogy lesz képe visszajönni a szigetre – tűnődött el Claire. Dél felé fordult, és a hegygerinc tövében pislákoló fényeket nézte. Az egyik Cabraléknál ég. Talán éppen Lucas ablakában. És e percben is kinéz az ablakon, és hűvös, átható pillantása őt keresi. Claire visszafordult.

Nina – amennyire a létrába kapaszkodva tudta – megvonta a vállát. – Ugyan hova mehetett volna? Gondolom, ahogy mondani szokás, letöltötte a büntetését. Kiegyenlítette a tartozását. Jóvátette, amit a társadalom ellen elkövetett.

Claire megdörgölte a csuklóját. Egy púp a fején és egy törött csukló: ezt kapta Lucas Cabraltól. Ha hideg, nyirkos idő közeledett, még mindig sajgott a csuklója.

De Wade, Jake bátyja meghalt.

Claire megborzongott; hirtelen átjárta a hideg szél. Lucas nevének hallatán a lelke mélyén mintha megmoccan volna valami. Harag. Hirtelen, őrzöngő harag. És félelem? Nem, az nem lehet. Mitől félne?

– Kíváncsi vagyok, jár-e majd suliba – merengett Nina.

– Kétlem, hogy sokáig a szigeten maradna – felelte Claire.

– Nem hiszem, hogy tárt karokkal fogadnák.

Claire Geijser

Most töltöttem be a tizenötöt. Édes, ártatlan tizenöt év? Meslehet. Nem tudom, voltam-e valaha édes és ártatlan bármilyen tekintetben is. Ha így lett volna, nem ülök akkor a kocsiban.

Márpedig ott ültem, ebben az esyben biztos vagyok. Úgy sejtem, ittam is, ahogy Wade és Lucas is. Sör, amihez Wade valami úton-módon hozzájutott. Végshajtottunk a Coast Roadon, az aszfaltozott út végén rátértünk a földútra, amely visszakanyarodik az erdőbe; a fák sűrű sorfalat álltak az út mentén, a reflektor sugarában őzek szökelltek.

Szuperül éreztük magunkat. Lucasszal felkaptunk pár doboz sör, és bementünk a fák közé; egymás közelsége legalább annyira megrészesített minket, mint az alkohol. Fülis szerelmesek voltunk; bármit megtettem volna érte, és azt hiszem, ő is meghalt volna értem, ha erre kérem.

Wade a kocsiban maradt, sörözött, és az autórádióból bömbölő zenét hallgatta. Épp akkor szakított egy lánnyal, aki a szárazföldön lakott, és esy kicsit le volt törve.

Talán csókolóztunk Lucasszal a fák közt. Azt hiszem, végül visszamentünk a kocsihoz, szóltunk Wade-nek, és vissza-indultunk a városba. Azért mondom, hogy azt hiszem, mert nem emlékszem pontosan. Próbáltam felidézni, és olykor esy álomban vagy a tisztánlátás ritka pillanataiban, amikor váratlanul elénk villan esy kép, érzek esy bizonyos illatot, ami beindítja az emlékezést, és akkor.. de azután minden köddé válik.

Azt azonban tudom, mi történt később. Tudom, hogy asz-
rázkódással és törött csuklóval szállították kórházba.
Tudom, hogy Wade meghalt. És tudom azt is, hogy meg-
szakadt a szívem, amikor Lucas beismerte, hogy ő vezette
a kocsit.

Jake meglátogatott a kórházban. A pillantása üres, a
hangja alig hallható volt. Elmondtam, hogy milyen erős
bűntudat gyötör. Nem, Claire, mondta Jake, Lucas vezette
az autót. Lucas rohant annak a fának. Lucas ölte meg a
bátyámat. Egyedül Lucas a bűnös.

És én? Én is csak az ő áldozata vagyok.

III. fejezet

Jake szobájában széthúzták a függönyt, és égett a villany. Zoey kiment a teraszra, és arcát a tolóajtó üvegéhez szorítva bekémlelt a szobába. Nem ül a kondigépen. Sem a számítógépe előtt. Nem néz tévét.

Megpróbálta kinyitni az ajtót, de zárva volt. Feltehetően fent van, a szülei társaságában. Zoey beletörődően vállat vont. Ilyen későn nem akart rátörni a családra, de úgy érezte, beszélnie kell Jake-kel. Órákkal ezelőtt látták Lucast a nappalijuk ablakából; ennyi idő alatt Jake – ahogy máskor is – lecsillapodhatott, és haragja a rá jellemző csöndes bánattá és lelkifurdalássá szelídülhetett.

Felsétált a házhoz, majd körbejárta, míg a bejárathoz nem ért. Bekopogott, és pillanatokkal később Mrs. McRoyan a szokott lelkes kiáltásával üdvözölte.

– Jake itthon van? – kérdezte Zoey. – Nem láttam lent.

Mrs. McRoyan tanácstalanul, elgondolkodva hunyorgott.

– Pedig ott kellene lennie. Nem tudom, hova mehetne ilyen későn.

Zoey-ba hirtelen belehasított a félelem. Lehet, hogy Jake elment, hogy belekössön Lucasba?

– Tudom, hogy késő van, de nem haragszik, ha megnézem, odalent van-e? – kérdezte Zoey.

– Dehogyan van késő! – tiltakozott Mrs. McRoyan. – Bár hamarabb jöttél volna! Előszedtem a jó öreg szakácskönyvet, és Tarte Tatin-t sütöttem, de ezúttal én magam készítettem hozzá leveles tésztát. Kérsz egy szeletet?

– Csodás lehet, mint minden, amit süt, Mrs. McRoyan. De tele vagyok.

– Mikor fogsz visszategezni? – kérdezte Mrs. McRoyan, miközben beengedte Zoey-t.

– Harmincéves korom előtt biztos nem – felelte Zoey. – És most azt hiszem, leszaladok, hogy...

– Ismered a járást. De ha van időd, visszafelé kukkants be! Itt senki sem értékeli, mennyi munka egy leveles tészta elkészítése! Persze magukba tömik, de a férjem, Jake és Holly nincsenek tisztában, mennyi fáradtság, mire készül.

Zoey lerobogott a lépcsőn. A konditeremben nem égett a villany, de Jake szobájának ajtaja nyitva volt. Zoey rossz előérzettel sietett be.

Ebben a percben nyílt Jake fürdőszobájának ajtaja. Gőz gomolygott ki. Zoey megpördült, és látta, hogy Jake a tükör előtt áll, az arca csupa borotvahab.

A habot leszámítva anyaszült meztelen volt.

Megfordult, és megpillantotta Zoey-t. Meglepetésében elkekedett a szeme.

– Ó, ó, ó... Én... én... – dadogta Zoey zavartan.

Jake becsapta az ajtót. Zoey a fiú szobájában keresett menedéket. – Bocs! – kiabálta.

– Csontig leborotváltam miattad a jobb arcomat! – panaszkolta a csukott ajtó miatt tompa hangon Jake.

– Mondtam, hogy sajnálom! – rágta a mutatóujját Zoey. – Én... nem láttam semmit.

– Mi ez, sértés?

– Ez nem vicces, Jake – korholta Zoey. Hallotta, hogy a fiú halkán nevet.

– Nálam csak törülköző van. Adj be valami ruhát!

– Mit? – nézett körül Zoey, de nem látott semmit, ami ruhának minősült volna.

– A szekrényemben keresd felakasztva! Azt hiszem, van ott egy tréningnadrág.

Zoey rá is akadt egy nadrágra, amelynek szárán Harvard felirat díszelgett. Bekopogott a fürdőszobába. – Tessék.

Az ajtó résnyire nyílt, egy kéz kinyúlt, aztán eltűnt a nadrággal. Jake egy vécépapírcsomót a jobb arcára szorítva jött ki a fürdőszobából.

– Csak meg akartam bizonyosodni arról, hogy jól vagy – rebegte esetlenül Zoey.

– Nem vagyok cukorból, ha erre voltál kíváncsi.

– Tudod, mire gondolok.

– Hát persze – mondta Jake fesztelenül. – Ömlik a vérem, és piszkosul zavarban vagyok. Álmos voltam, most meg kipattant a szemem. Jesszusom, tegnap este pont a Pszicho-t néztem a tévében! Tudod, a zuhanyfülkében villanó henteskés... Bámulatos, mekkorát tud az ember ugrani, ha így felmegy az adrenalinszintje! Kár, hogy az edzőnk nem látott.

Elvette arcáról a vécépapírt.

– Talán életben maradsz – jegyezte meg Zoey.

– Hát... nem is tudom...

Zoey átölelte a fiú meztelen, széles vállát. Két keze alig ért össze hátul.

– Pusziljam meg, hogy meggyógyuljon a bibid?

– Az bizony jólesne.

Végül Jake ágyán csókolóztak. Kis idő múlva csak egymás mellett feküdtek. Jake háttal a falnak dőlt. Zoey a fiú mellkasára hajtotta a fejét, és élvezte, ahogy a fiú mellkasa emelkedik és süllyed, és nevetése dübörög, miközben a showműsort nézték.

Amikor úgy érezte, hogy mindjárt lecsukódik a szeme, Zoey felállt, nyújtózott egyet, és az ajtó felé indult. Jake utánament, és a lány válla fölött kikukkantott az éjszakába.

– Kösz, hogy átjöttél.

– Biztos akartam lenni abban, hogy jól vagy.

Jake szelíden elmosolyodott.

– Most már jól vagyok, Zo. Az igazat megvallva, elég feszült voltam, de elég, ha a közelemben vagy, máris nagyszerűen érzem magam.

Zoey bólintott. Meghatotta a fiú érzelmes vallomása, ami egyáltalán nem vallott rá.

– Tudod – motyogta –, velem is így van.

Jake huncutul elmosolyodott.

– Itt is alhatnál...

De Zoey csak türelmesen csóválta a fejét, és felsóhajtott.

– Jó éjt, Jake.

Zoey felébredt, de nem kelt fel, csak hallgatta az ébresztőórás rádióból áradó zenét, és próbálta feleleveníteni a Jake-vel kapcsolatos álma tovatűnő foszlányait. Nyolc óra volt, korábban, mint ahogy ébredni szokott, de igyekezett visszazokni az iskolai napirendre. Ha egyszer elkezdődik a tanítás, már hét negyvenkor a kikötőben kell lennie.

Amikor újra lehunyta a szemét, egy gondolat kezdte piszkálni: szinte követelte, hogy ássa elő az emlékezetéből. Ja, persze. Lucas.

Kikapcsolta a rádiót, azután kimászott az ágyból. Helyretekerte a pólóját úgy, hogy az elején lévő felirat végre megint olvashatóvá vált. Szobájának két ablaka volt: az egyik oldalra nézett – innen a szomszéd házat látta –, és ha felágaskodott, akkor a Cabral-ház teraszának egy keskeny csíkját.

Lucasnak nyoma sem volt. Talán otthon sincs. Talán!

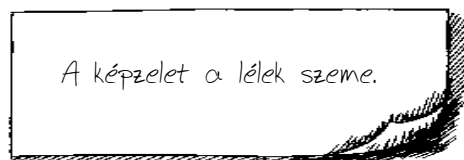
A másik manzárdos, tágas ablakmélyedéshez sétált, ahol a beépített íróasztala állt. Áthajolt a rendetlen, telezsúfolt asztal fölött, és elhúzta a függönyt. A ház a Camden Street végében

állt, amely zsákutca volt, így Zoey végigláthatott az öt házból álló utcán.

A baloldalon elhelyezkedő tégl- és faházakat szelíd napfény fürdette, míg a másik oldal hűvös árnyékba burkolózott. Szokás szerint alig volt forgalom: néha egy-egy bicikli, vagy egy autó zörgött el, amely a komphoz tartott, vagy onnan jött vissza. Két házzal odébb, ahol a Camden keresztezte az Exchange Street macskakövét, a régiségbolt tulajdonosa, egy idős asszony söprögetett a háza előtt.

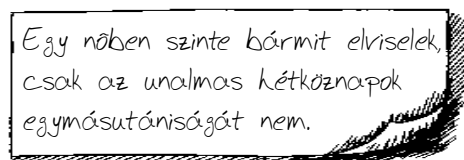
Zoey pillantása az ablakról a mélyedés falát tarkító öntapadós cédulák tömegére siklott. Listák, emlékeztetők és időpontok jobboldalt, idézetek baloldalt. Legfrissebb kedvence Joseph Joubert-től származott:

A képzelet a lélek szeme.

Fogalma sem volt, ki az a Joseph Joubert, de ez mit sem változtatott azon, hogy nagyon tetszett neki a mondása.

Alatta egy másik volt:

Egy nőben szinte bármit elviselek,
csak az unalmas hétköznapok
egymásutániságát nem.

Az idézet Goethétől származott, és amikor rátalált, zavarba hozta, de azért annak rendje és módja szerint kimásolta egy sárga öntapadós cédulára. Talán ezért olyan nyugtalan mostanában, gondolta. Talán az élete unalmas hétköznapok egymásutánjává vált.

Lezuhanyozott, leborotválta a lábát, fehér sortot és rövid ujjú kék-fehér csíkos felsőt vett fel. Anyja odalent volt a konyhában Benjammal. Az asszony fürdőköntöst viselt, őszülő szőke haja ziláltan meredezett. Újságot olvasott, és a kávéját kortyolgatta. Benjamin egy tál gabonapelyhet készített magának; hüvelykujját a tálba dugta, hogy érezze, meddig kell töltenie tejjel. Apjuk már biztosan lent van az étteremben, hogy kiszolgálja a halászsokat és a kora reggeli komp utasait.

– Jó reggelt mindenkinek! – rikkantotta vidáman Zoey.

Anyja felnézett az újságból, és halványan elmosolyodott.

– Ne olyan vígan, hasogat a fejem!

– Macskajaj – jegyezte meg Benjamin, és az asztalhoz vitte a tálat.

– Nem, te okostóni – mondta az anyja. – Csak keveset aludtam az éjjel – tette hozzá, azután elvigyorodott. – Veszekedtünk apátokkal, így aztán ki is kellett békülnünk.

Zoey a fejét csóválta, és a süteményesdoboz után nyúlt, amely a pulton feküdt.

– Mi lenne, ha megkímélnél minket a részletektől, mami? Hisz a gyerekeid vagyunk!

Anyja vállat vont.

– Tisztában vagy az élet dolgaival, nem? Úgy értem, tudod, hogy te meg Benjamin hogy lettetek?

– Naná, hogy tudom! Csak nem akarok rágondolni. Megrontod az erkölceimet.

– Te is tudod, hogy én nem nyomom a szokásos szülői rizsát – mondta az anyja, azután lenézően legyintett. – Ha mintaanya kell, lógj Daisy McRoyan nyakán. Ő imád otthon ülni és sütni, miközben a férje megdug minden két lábon járó szoknyást.

Zoey dühösen az anyjára meredt.

– Szerintem nem szabadna ilyesmiket mondanod. Mi lett volna, ha Jake itt van, és hallja, amit az apjáról mondasz?

– Ha Jake nem tudja, akkor ő az egyetlen – válaszolta az anyja. – Ne haragudj – emelte égnék a szemét. – Visszavonom. Fred McRoyan egy szent. A szigeten mindenki szent. Egy nagy, boldog család vagyunk. – Lapozott.

– Elmegeyek – jelentette ki Zoey.

– Átmész? – kérdezte Benjamin.

– Nem, csak lemegyek a körhöz, hátha van ott valaki. Talán Ninának van kedve valamihez. Te is jönni akarsz? Vagy csak azt szeretnéd, hogy hozzak neked valamit a szárazföldről?

– Nem. Csak kíváncsi voltam – felelte Benjamin. – Nyugi, ne kapd fel a vizet!

– Később jó lenne, ha pár órára besegítenél az étteremben – kérte az anyja. – Csak ma délután.

– Szívesen – felelte Zoey. Az étterem valamennyiük felelősége volt. A szülei különben is megfizették a munkáját.

Anyja hirtelen felnézett. – Várj csak! Igaz, amit hallok? Hogy a Cabral-gyerek visszajött?

Zoey visszafordult.

– Tegnap este mintha őt láttuk volna. De senki sem merne megesküdni rá.

– Helyes gyerek volt – emlékezett az anyja. – Emlékszel, hogy mindig lejött hozzánk, és cukros kiflit hozott, amit az anyja süttött? Hát annak a nőnek pékséget kellene nyitnia. Apátok évek óta próbálja megszerezni a receptjeit.

– Emlékszem – mondta Zoey. Lucas az asztaluknál ült, tejeskávét ivott, aztán Zoey-val és Benjammal lesétált a komphoz, ahol Ninával, Claire-rel, Aishával és Jake-vel találkoztak. És Wade-del.

Lucas minden kétséget kizáróan jó időre a legfőbb beszéd-téma lesz a szigeten.

És kis ideig az unalmas hétköznapiak mégsem lesznek olyan egyhangúak.

IV. fejezet

Claire tudta, hogy ott lesznek. Reggelente sokszor ültek itt, és ma, amikor a hírek futótűzként terjedtek, senki sem marad majd le a körről.

A „kör” North Harbor közepén volt: macskaköves terecske, amelyből küllők módjára öt kurta utca futott szét. Egyik oldalán a templom mintha farkasszemet nézett volna a körrel, és pillantásának az Exchange-től egészen a kompikötőig semmi sem állta útját. A kört kis ajándékboltok, kézműves galériák és édes-ségüzletek szegélyezték, ahol puha cukorkát árultak a turistáknak. A jelentéktelen városháza külső falán helyezkedett el az iránytű rózsája, amely azt mutatta, milyen messze esik Chatham Island a világ legkülönbözőbb városaitól és földrajzi helyeitől – Bermudától nyolcszáznegyvenöt mérföldre, a floridai Sarasotától ezerháromszázhuszonötre, Tahititől meg tizennégyezer-hatszázhetvennyolcra, ha kerülővel megy az ember.

A kör közepén egy kis füves térség terült el, pár fával, néhány csinos, zöldre festett paddal és egy alacsony gránit-obeliszkkal, amelynek réztáblájára a polgárháborúban elesett szigetlakók neveit jegyezték fel. Kilenc név állt rajta (de bőven maradt még hely).

Zoey állt, Claire húga, Nina Aisha mellett nyúlt el a padon, aki hajgumival próbálta megzabolázni rakoncátlan göndör fekete fürtjeit. Jake az emlékműnek támaszkodott, fejét lehajtotta, széles háta meggörnyedt. A szokott társaság. Néha Benjamin is hozzájuk csapódott, és az utóbbi időben egy fekete fiú, Christopher is meg-megállt itt. Láthatóan nem tudta eldönteni, hogy

a társaság tagjának tekintik-e vagy sem. Aishát látva remélhetőleg megértette, hogy a bőrszíne ellen nincs kifogásuk, csak éppen arról volt szó, hogy mindössze tavasz óta lakott a szigeten.

Claire meglepetten tapasztalta, hogy nem Lucasról folyik a beszélgetés.

– Kihalófélben lévő fajhoz tartozunk – merengett Aisha.
– Én az idén érettségizem, Zoey és Ben is, no meg Claire is.

– Fék is, ha sikerül végre megtanulnia a szorzótáblát – fűzte hozzá Nina.

– Cseszegess csak, Tökfej! – vágott vissza Jake.

– Jövőre már nem is lesznek szigetiek a suliban – folytatta Aisha. – Csak Nina meg az öcsém. Még jó pár év, mire Jake húga elég nagy lesz.

– Kalif jövőre már elkezd a középiskolát? – kérdezte Zoey.
– Nem is tudom, miért, de fiatalabbnak hittem.

– Hát persze, Nina és Kalif. Kettőre apad a szigetiek száma – nyugtázta egy fejbiccentéssel Aisha.

– Azt javasolod, hogy egyikünk önként ajánlja fel, hogy elhasal, csak hogy megőrizze a szigetiek hagyományát a Weymouth gimiben? – kérdezte Claire.

– Ó, hát megtennéd? Szép tőled! – lelkesedett Aisha dörzsölt, szemtelen mosolyával. – Én is szívesen vállalnám, de a szüleim kiakadnának.

– Benjamin örülne, ha megbuknál, Zoey – jegyezte meg Jake.

– Dehogyis! – tiltakozott Zoey. – Benjamin nem olyan!

– Tudatosan talán nem – kötötte az ebet a karóhoz Jake. – De biztosan nem örül, hogy egy osztályba kell járnia az egy évvel fiatalabb hűgával.

– Benjamin realista – vette védelmébe Claire. – A betegsége és a lábadozás miatt majdnem két évet veszített. A felét már behozta.

Jake otthagytta az emlékművet, és Claire foglalta el a helyét. Teste melegétől langyos lett a gránit, de lehet, hogy csak Claire képzelte az egészet.

– Szar ügy, hogy egyedül kell utaznom a komppal – dohogott Nina.

– Kalif is megy – emlékeztette Claire. – Talán vonzódik az idősebb – és furább – nőkhöz.

– Mihez kezdünk ma? – kérdezte Zoey hirtelen csalódottan. Aisha vállat vont.

– Nekem segítenem kell a mamámnak előkészíteni a szobákat. Lefoglalták őket a hétvégére.

– Arra gondoltam, hogy kihajózhatnánk, és ha van kedvetek hozzá, süthetnénk húst a tónál – javasolta Jake, és kérdően Zoey-ra nézett, majd futó pillantást vetett Claire-re.

– Csak hogy tudjam – kezdte Claire, és egyenesen Jake szemébe nézett –, mivel én értem ide utoljára meg minden. Beszéltetek már Lucasról, vagy úgy teszünk, mintha nem létezne?

Jake pillantása jeges lett, de Zoey arcán megkönnyebbülés tükröződött.

– Nem tudom, mit kéne róla beszélni – mondta Jake szinte kihívóan, hogy lássa, akad-e más is, akinek hozzátennivalója van.

Claire a szemét forgatta.

– Ez Chatham Island, nem Manhattan szigete. Lucas nem maradhat örökre láthatatlan. Nem gondoljátok, hogy előbbutóbb úgyis összefutunk vele?

Jake egy fűcsomót rugdosott.

– Szar helyzet – morogta. – Nem szabadna így lennie. De komolyan, mi az ördögöt képzelsz, hogy visszajön ide? Mit gondolsz, hogy fogunk reagálni? Szerény véleményem szerint két év a javítóban egy nagy semmi.

– Kiskorú létére a maximumot kapta – mondta csendesen Zoey.

– Csak azért, mert már volt priusza – csattant fel Jake. – Szerintem a bíró fütyült arra, hogy a bátyám... – Elakadt a hangja, és Claire félrekapta a pillantását. – Nem érdekelte, hogy Wade meghalt. Úgy értem, ha Lucasnak nem lett volna priusza, a bíró valószínűleg csak feddésben részesítette volna.

– Nem igaz! – tiltakozott Zoey, de Claire látta, hogy Jake-et már nem lehet megállítani.

– Berúg, és éjnek idején végigrongyol a Coast Roadon... Szerintetek ez baleset? Nem kell zseninek lenni ahhoz, hogy az ember belássa, hogy tök más állapotban nem lehet úgy vezetni, hogy abból ne legyen sérülés. Az ügyvédje azt akarta elhíttetni, hogy csak egy szerencsétlen véletlen volt. Annak a piszok csirkefogónak börtönben lett volna a helye, és nem javítóban. Kíváncsi lettem volna, mekkora legény a dutyiban. Hogy az hogy tetszett volna neki.

Jake kifulladásra zötytyent le a fűre, térdére könyökölt, és a tenyerébe temette az arcát. Claire már sokszor hallotta ezt a tirádát. A többiek is.

– Mindannyiunknak hiányzik Wade – törte meg végül a csendet Aisha.

Claire bólintott. Megdörgölte a csuklóját. Két hónapig volt gipszben. Az orvos szerint azért vészelté át könnyebb sérülésekkel, mert részeg volt. Azt mondta, hirtelen fékezéskor jobb, ha a test ellazult állapotban van. Sajnos az elmélet Wade esetében nem működött.

Lucas sértetlenül megúsza.

– Akkor hát mit teszünk? – tette fel Zoey a kérdést.

– Hát bosszút nem állhatunk – szögezte le határozottan Aisha. – Ha ez jár a fejedben, Jake, tegyél le róla!

Jake a fejét rázta. – Egy ujjal sem nyúlok hozzá. Apám azt mondja, meg kell tanulnunk együtt élni vele. Azt is mondta, hogy szerinte Mr. Cabral végül meg fog szabadulni a fiától.

– A saját apja rúgná ki? – kérdezte Nina hitetlenkedve. –
Kötve hiszem.

– Mr. Cabral büszke ember – mondta Jake. – Tudjátok, milyenek ezek a portugál halászok. Akár a fia, akár nem, Lucas szégyent hozott rá. Apám szerint az öreg előbb vagy utóbb rákényszeríti, hogy elmenjen.

– Ez súlyos! – kiáltott fel Nina.

– Nem érdemel mást – felelte élesen Jake. – Téged nem ért fájdalom, igaz, Ninny? De engem igen. Wade a bátyám volt. A nővéred pedig megsebesült. Úgyhogy te ne mondd meg nekünk, hogy mi a súlyos!

– Oké, ne ess nekem! – mondta Nina. Grimaszt vágott, de elhallgatott.

– Ha Jake apjának igaza van, akkor azt hiszem, segítenünk kellene Mr. Cabralnak, hogy... elküldje Lucast – vetette fel Claire.

– Hogy érted? – kérdezte Jake.

Claire a szemébe nézett.

– Szerintem tudtára kellene adnunk, hogy mi sem vágyunk a társaságára – mondta lassan. – Teljesen ki kellene közösíteniük.

– Ez nekem valahogy nem tetszik – vallotta be Aisha. – Nem is tudom...

– Nézd, senki sem kényszerít rá – mutatott rá Claire. – De mi mindig is összetartottunk.

Nina a fejét csóválta.

– Talán fel kellene vonulnunk együtt – vetette fel. – Vasvillát ragadunk, fáklyát gyújtunk, felmasírozunk a dombra, és elkergetjük a szörnyeteget, mint egy Frankenstein-filmben.

– Ezzel még ráérünk – válaszolta Claire. Végignézett a többien, akik egymás után rábólintottak: Aisha kételkedve, Nina gunyorosan, Zoey csaknem szórakozottan. Jake pedig halálosan komolyan.

Claire mély levegőt vett, azután lassan kifújta. Azóta, hogy Nina közölte a hírt, most először érzett – mit is? – megkönnyebbülést.

Igen, döbrent rá, ezt érezte korábban is. Megkönnyebbülést. De miért?

Aisha Gray még mindig kétségek közt hanyódot, amikor a körnél hagyta a többieket, és hazaindult.

A városközpontnál járhatott, amikor eszébe jutott, hogy hazafelé menet el kell haladnia Lucasék háza előtt. Egyedül úgy kerülheti el, ha nagy kitérőt tesz, és sokkal meredekebb utat választ. Ehhez pedig nem fűlik a foga, gondolta. A hazafelé vezető út e nélkül is elég komoly kaptató volt.

Mégis mit várnak tőle, mit tegyen, ha abban a pillanatban, amikor elmegy Cabralék háza előtt, Lucas odakint van? Nézze levegőnek, ne válaszoljon, ha köszön?

Nevetséges. Jake-et még meg tudja érteni. Még talán Claire-t is. De Zoey hogyan érthet egyet ezzel a primitív hozzáállással? Pusztán azért, mert Jake barátnője?

Az út emelkedni kezdett, és Aisha előredőlt, lábizmait megfeszítette, karjaival pedig evezőmozdulatokat tett a levegőben, hogy segítse magát a haladásban.

A kis szürke fазsindelyes ház, domboldalra néző teraszával Passmore-ék háza fölött állt. Aisha a szeme sarkából titkon szemügyre vette. Az ablakokat nem takarta függöny, a ház belseje mégis sötét volt. Ettől persze Lucas még odabent lehet, és figyelheti őt, ahogy elmegy előtte.

Aisha alig emlékezett a fiúra. Egy évvel Lucas távozása előtt költöztek a szigetre. Jobbára csak egy hosszú, kócos, szőke sörényt és egy szemre túl édes arcot tudott felidézni.

Amikor végre maga mögött hagyta a házat, megkönnyebbülés és neheztelés keveréke lett úrrá rajta. Torkig volt ezzel a szigeti összetartás-dumával. Az is igaz viszont, hogy...

Szülei három éve költöztek Chatham Islandre, és megvették a fogadót. Aisha akkor került gimnáziumba. Nehezen vészelte át Boston hátrahagyását ezért az apró, liliumfehér földdarabért. A vele egykorúak még köszönésre sem méltatták, és elkeseredetten arra a következtetésre jutott, hogy rasszizmusból teszik. Bizonyos fokig így is volt.

De amikor az első nap a komppal átkelt a szárazföldre, valami megváltozott. A Weymouth Középiskola pár diákja durva megjegyzéseket tett a bőrszínére. Zoey rájuk szólt, hogy hagyják abba, de azok nem hallgattak rá. Zoey ekkor odahívta Jake-et és a bátyját, Wade-et. A két fiú egyértelműen a többiek tudtára adta, hogy Aisha közülük való. A nevét sem tudták; egyedül az számított, hogy Aisha a szigeten él.

Még így is beletelt egy évbe, mire a szigeten is elfogadták. És pontosan ekkor történt a baleset, amely miatt Lucasnak el kellett mennie.

A Climbing Way kanyarodott, és Aisha előtt felbukkant a Gray-ház. Emeletes téglapépület volt, tetőterét manzárdablakok sora díszítette. A Gray-család – Aisha, Kalif és a szülei – csak részben lakták be a hatalmas házat. A főépület egyik szárnyában valamikor elhelyezett istállók fölé épült a családi nappali, szülei hálószobája, a kis magánkonyha és fürdőszoba. A földszint többi helyiségét – a közös ebédlőt, a nappalit, a reggelizőszobát, a nagykonyhát és az előcsarnokot – lélegzetelállító gyarmati stílusban rendezték be, mintha csak egy szép otthonokat bemutató képes újságban megjelent fényképet látott volna megelevenedni. Az emeleten volt a három hálószoba, amelyeket kiadtak, két kisebb szoba, és egy pompás terem – a kormányzói lakosztály –, amelyhez jacuzzis fürdőszoba tartozott.

Kicsit olyan érzés volt, mintha egy múzeumban lagnának.

Valaki üldögélt az utcára néző verandán. Nem volt nehéz kitalálnia, hogy ki. Családján kívül csak egy afroamerikai élt

a szigeten. És ez az egyén most egy csokor vadvirágot szorongatott a kezében.

Christopher felállt, amikor meglátta.

– Szia! Téged vártalak. Gondoltam, lent vagy a körben a barátaiddal.

– Ühüm – bólintott Aisha.

– Tessék, ezt neked hoztam – nyújtotta át a fiú a csokrot.

– Tényleg?

– Persze. A lakásom előtti kertben szedtem. A házinéni azt mondta, nem bánja, ha... ha... – Dadogott, majd elakadt a szava, de aztán összeszedte magát. – Ha egy fiatal hölgynek adom – fejezte be.

Aisha a virágról Christopher arcára, majd újra a virágra pillantott. Christopher okos szeme, és az erős összpontosítástól a tanácstalanságig változó arckifejezése mintha azt sugallta volna, hogy mindig valaminek a kibogozásán töri a fejét.

Most mit tegyen? Még csak nem is ismeri ezt a fiút, gondolta Aisha. De hogy utasíthatná vissza?

– Berakom az előcsarnokba. Anyámnak tetszeni fog. Holnap vendégek érkeznek, és szereti, ha ilyenkor sok a virág.

– De ezt neked hoztam – méltatlankodott Christopher zavartan.

Aisha elvette, és óvatosan markába szorította a csokrot.

– Kösz – mondta. Mivel nem tudta, mit fűzzön még hozzá, átfurakodott a fiatalember mellett, és kinyitotta az ajtót. Amikor utoljára megfordult, igyekezett, hogy elutasító, mégis udvarias kifejezés üljön az arcán.

– Izé... várj csak! – szökkent utána Christopher. – Figyelj csak... arra gondoltam...

– Igen?

A fiú öklével a tenyerébe csapott.

– Szóval arra gondoltam, van-e kedved velem járni?

– Nincs – felelte Aisha.

Christophernek leesett az álla.

– Tessék?

– Kösz, de nem akarom.

– Van már valakid?

– Nincs – rázta a fejét Aisha.

– Akkor hát... visszataszítónak találsz, vagy mi a baj?

– Nézd, Christopher, egyáltalán nem tartalak visszataszítónak. Csak éppen nem ismerlek, ennyi az egész. Egyszer-kétszer beszéltünk, akkor is jobbra csak köszöntünk egymásnak.

– De ha járnál velem, akkor meg is ismerhetnél, nem?

– Ha nem ismerlek, és nem tudom, hogy egyáltalán kedvellek-e, akkor miért akarnék veled járni?

Christopher oldalra hajtotta a fejét, úgy mérte végig Aishát.

– Leszbikus vagy? Erről van szó? Nem baj, az nagyon is menő.

– Nem vagyok leszbikus. Pasikkal randizom. És kizárólag azokkal. Csak nem ismerlek. Talán később, kis idő múlva jobban megismerlek majd.

– Oké, én itt feladom. De azt azért magyarázd el, hogy ismerhetnék meg közelebbről, ha nem hívhatlak el sehova?

– És miért vagy olyan biztos benne, hogy meg akarsz ismerni? – kérdezte Aisha.

Christopher vállat vont.

– Mert gyönyörű vagy.

– Kösz szépen.

– És mellel meg mindössze te meg én vagyunk színes bőrűek a szigeten.

– Na látod! – bökött diadalittasan Aisha a fiú felé. – Látod, tudtam, hogy erről van szó! Úgy okoskodsz, hogy mivel én vagyok az egyetlen fiatal fekete nő a szigeten, te meg az egyetlen fiatal fekete férfi, hát össze kell jönnünk. Mintha nem lenne

más választásom. Tudod, megértelek. A szigeten mindenki azt mondja: Figyelj, Aisha, jársz már azzal a Christopherrel? Már! Mintha ez törvényszerű lenne. Hát nem az.

– De el kell ismerned...

Aisha a fejét rázta.

– Szó sincs róla. Én nem csak állok itt és várok rád, hogy eljöjj, és levegyél a lábamról. Én fehérekkel is randizom, meg feketékkel is, tehát nem gondolom, hogy a bőröm színe alapján kellene választanom!

Christopher bólintott.

– Nézd, kezdem belátni, hogy van némi igazság abban, amit mondasz. Sőt, szerintem százszázalékig igazad van. Többet kellett volna tudnunk egymásról, mert ha jobban ismertelek volna, tudtam volna, hogy egy hülye picca vagy! – A virágcsokor után nyúlt. – Ezt meg elviszem.

– Tessék, vidd csak! – vágta hozzá Aisha.

Ebben a pillanatban Aisha anyja lépett ki a tornácra.

– Mi ez az ordibálás idekint?

– Igazán sajnálom, asszonyom – mondta behízeltgősen Christopher. – Christopher Shupe-nak hívnak. És ezt önnek hoztam – mondta, és átnyújtotta a csokrot.

Aisha anyja elvette a virágot, és elmosolyodott.

– Nagyon szép. Szeretem, ha virág ékesíti a házat, amikor vendégeink érkeznek. Köszönöm. Már régóta készülök virágot ültetni, de sosincs rá időm. Talán jövő tavasszal.

– Ami azt illeti, asszonyom, van, amit most kellene elültetnie, ha jövőre virágot szeretne. A hagymás virágok ültetésének most van az ideje, tudja, nárcisz, tulipán...

– Tulipán? – csillant fel Mrs. Gray szeme. – Imádom a tulipánt! De egyszerűen képtelen vagyok időt szakítani a kertészkedésre, a szigetre meg nem hajlandó átjönni egyetlen kertépítő cég sem.

– Ismerek valakit, aki alkalmi megbízás alapján vagy óradíjban megcsinálná – mondta Christopher. – Én.

– Anya! – figyelmeztette az anyját ingerülten Aisha.

– Nem jár iskolába? – kérdezte Mrs. Gray.

– Nem, asszonyom. Már leérettségiztem, és most dolgozom, hogy összeszedjem a pénzt a továbbtanulásra. Esténként Passmore-éknál főzök, máskor meg a háziasszonyom házában végzek javításokat, de több szabadnapom is van még.

– Tulipán – ismételte Mrs. Gray, és tekintete bejárta a kertet.

– Jövő tavasszal. Olyan biztos, ahogy itt állok.

– Megegyeztünk, fiatalember – határozott Mrs. Gray, majd elindult a házba. – És köszönöm a virágot.

Aisha gyilkos pillantást vetett Christopherre. A fiú mosollyal válaszolt.

– Végzet – jegyezte meg.

– Nem hiszek az ilyesmiben – mondta Aisha, és rácsapta az ajtót.

Lucas Cabral

A fiatalkorúak javítóintézetében barakkokban helyeztek el bennünket; egy teremben egy tucat emeletes ágy állt, és rajtuk összesen huszonegyen aludtunk. A felettem alvó fiú azért került oda, mert megpróbálta megmérgezni az apját. A mellettem levő ágy egy olyan fiúé volt, aki nyolcéveseknek árult LSD-t. Bár Chatham Island-i mércével mérve én igazi nehézfiúnak számítottam, a zárkatársaim nem estek hanyatt tőlem.

Az első évemet a keserűség hatotta át. Amiért apám olyan keményfejű. Amiért Claire egyszer sem írt, egyszer sem látogatott meg. Ugy gondoltam, ez a legkevésbé, amit megtehetne értem. És keserűséget éreztem általában az étellel szemben. De kis idő múlva az ember, ha sikerül megőriznie emberi mivoltát, túljut a keserűségen.

Elkezdtem falni a könyveket. Rászoktam, hogy segítsék a többieknek, hogy lépést tudjanak tartani a javítóintézet oktatásunkra tett erőtlén kísérleteivel. Kezdtém kicsit felnőni.

Egyik nap a Weymouth Times-t olvastam, amikor rábukkantam egy fényképre. Zoey-t ábrázolta. Zoey Passmore, állt a fénykép alatt. Idegesen mosolygott, odalent állt a kompnál, ahol az úgynevezett barátaim közül ő volt az egyetlen, aki egy kedves szót szolt hozzám, mielőtt elhagytam a szigetet.

Mégsem érzek már keserűséget emiatt.

A kép melletti cikkben azt írták, hogy Zoey egyike annak a Weymouth Középiskolába járó három diáknak, akiket kiválasztottak, hogy cikket írjanak a lap fiatalokról szóló rovatába. Amikor a cikkei megjelentek, elolvastam mindkettőt. Interjú az új igazgatóhelyetttel,

és mulatságos beszámoló a büfé ételválasztékáról. Emlékek egy olyan helyről, amit valaha én is jól ismertem.

Kivágtam a képet, és az ágyam fölé tűztem a falra. Idővel megsárgult, kirajtosodott a széle, de azért megtartottam. Pontosan nem tudom, miért, de megtanultam, hogy kapaszkodni kell a reménybe, még ha esztelenségnek tűnik is, függetlenül attól, hogy hogyan vagy mikor bukkan fel.

Még akkor is, ha a remény nem több, mint egy kifakult fénykép egy gyönyörű lányról, akit alig ismerek.

V. fejezet

– Tapizott – jelentette ki Nina. Meghúzta vízipisztolya ravaszát, és a vízszugár nyakon találta Zoey-t. Aztán magasabbra célzott, és pontosan betalált Zoey nyitott szájába. – Amikor legutóbb a Big Bite-nál voltunk, Jake letapizott téged, és ezt csak azért mondom, hogy ha ma este is megyünk, készülj fel rá. Talán a friss levegő teszi, vagy tudom is én mi, de feltétlenül kihozza a tapizós reflexet.

Zoey végignyúlt a bordázott nyugágyban, lenyelte a vizet, majd feltartotta a kezét, hogy jelezze: tüzet szüntess. Narancssárga és zöld műanyag vízipisztolyát Ninára emelte, és köldökön találta a barátnőjét.

– Bocs – szabadkozott, és feljebb célzott.

– Nem baj, jólesik – intett Nina. – Egyébként várható volt. Ilyen gyönyörű, napsütötte időben gombostűt sem lehet leejteni a strandon. Legalább holnapig várhattak volna.

– Emlékszem, mikor azon nyavalyogtál, hogy az összes turista felszívódott. De ne aggódj, hamarosan visszakapjuk a strandunkat – mondta Zoey. Tüzelt, és ezúttal Nina szájába talált. – Addig meg itt a kert.

Nina megigazította szivárványos napszemüvegét, és a biki-nije vállpántját. – Ennek a barnaságnak legalább kilenc hónapig ki kell tartania.

– Szitakötő! – rikkantott fel Zoey.

Mindketten célba vették a fejük fölött cirkáló nagy rovar. A szitakötő elszállt a hegygerinc felé, Zoey pedig visszacélt a nyugágyra.

– Jake minden kétséget kizáróan tapizott téged – tért vissza Nina az előbbi témára. – Láttam, hogy valami mozog a trikód alatt.

– Na jó, egy kicsit tényleg tapizott.

– Pedig régebben olyan rendes fiú volt – sajnálkozott Nina. – Jól nevelt, tisztelte az idősebbeket. Az a típus, aki étkezés előtt mindig asztali áldást mond. Most meg egy disznó!

– A pasik mind próbálkoznak – felelte elnézően Zoey. – Természetüknél fogva tapizósak. Ahogy a lányok tapizáselhárítók.

– Ezt én még nem tudhatom, ugye? – sóhajtott fel színpadiasan Nina. – Talán az idén végre bepasizok. Felszedek egy barátot.

– Sokan hívnak randizni – biztatta Zoey.

– Gizdák. Gyökerek. Tuskók.

– És a tizedikes George?

– Utálatosan csókolózik. Akkora a nyelve, hogy néha úgy éreztem, mintha a májamat próbálná elérni.

– Köszí, hogy beavatsz – borzongott meg Zoey. – Ennél undorítóbb dolgot még életemben nem hallottam.

– Ugyan már, mondtam már ennél jóval ocsmányabbat is.

– Ideje megfordulni! – kiáltott fel Zoey. – Egy, kettő, három!

A lányok egyszerre fordultak meg a nyugágyakon, így most szemben voltak egymással.

– Tüzelj! – Nina eltátotta a száját.

Zoey meghúzta a ravaszt, és ezúttal pontosan célzott.

– Nem minden pasi George – vigasztalta Zoey.

– Igaz – válaszolta ravaszul Nina. – Némelyik Jake.

– Jake jól csókol – felelte elgondolkodva Zoey. – Legalábbis azt hiszem. Nincs nagy összehasonlítási alapom.

– Tad Crowley – emlékeztette Nina.

– Tadnál sokkal jobban – felelte határozottan Zoey. Egy

bulin csókolózott Taddel, amikor dühös volt Jake-re. Jake-en kívül ő volt az egyetlen, akivel valaha csókolózott. Már ha Lucast nem számítjuk, és az... nos, az egészen más dolog volt. Erről sosem számolt be Ninának. – Mike Monahannal kellene járnod. Kedvel.

– Mondta neked? – kérdezte Nina.

– Nem pontosan ezekkel a szavakkal.

– Aha. Én viszont ezekkel a szavakkal közlöm, hogy ki kell mennem pisilni. – Nina feltápáskodott a napágyról. Hasán ottmaradt a deszkák lenyomata.

Zoey lehajtotta a fejét, és lehunyta a szemét. Nina nem jött vissza a szokott két perc múlva, tehát vagy a hűtőben kutakodik, vagy Benjaminsnak csinál valamit. Az utóbbi időben cselédként szolgálja ki Benjamins, gondolta.

Érezte, hogy valami megváltozott, mintha a nap elbújt volna egy felhő mögé. Az oldalára gördült, és tenyerével elernyőzte a szemét, hogy felnézzen az égre. Egy fej körvonalát látta, amely mögül ragyogó napsugarak törtek elő.

– Bocs – szólt egy hang fentről. – Nem akartam eltakarni előled a napot.

Zoey-nak elakadt a lélegzete. Hirtelen felült, és fejét oldalra hajtva próbálta kivenni a hang tulajdonosának arcvonásait. De már tudta, ki az.

Lucas nézett le rá a teraszról.

– Lucas? – kiáltott fel Zoey túlzott vidámsággal. – Te vagy az?

– Nem voltam biztos benne, hogy emlékszel rám – felelte a fiú.

– Már miért ne emlékeznék? – folytatta Zoey továbbra is éles, hamis hangon.

Lucas a terasz végébe ment, majd átmászott a korláton. Leugrott a terasz alatt futó kis ösvényre, és bejött Zoey-hoz a hátsó kertbe. Egy pillanat múlva már ott állt a lány előtt.

Megnőtt a két év alatt, míg távol volt. Izmosabb is lett, bár nem volt olyan kigyúrt, mint Jake. Szőke haja megnőtt, és minduntalan az arcába hullott.

– Szia – szólalt meg a lány.

– Rég nem találkoztunk – felelte a fiú. Nyíltan végigmérte a lányt. – Jól nézel ki. Úgy emlékeztem, sokkal soványabb vagy.

Zoey nagyot nyelt. Miért érzi hirtelen nagyon is sokat sejtetőnek illedelmes rózsaszín bikinijét? Valami oknál fogva kényszert érzett, hogy megigazítsa a haját. Ugyanakkor zavaros bűntudat ébredezett benne. Hisz ez Lucas. Nem szabadna szóba állnia vele.

– Hallottam, hogy visszajöttél – nyögte ki nagy sokára.

– Tényleg? Kitől hallottad? A szüleimtől biztos nem. Hivatalosan nem hajlandók tudomásul venni, hogy visszajöttem. – Fanyarul elmosolyodott. – Hivatalosan még azt sem hajlandók tudomásul venni, hogy létezem.

Zoey kukán bólintott. Ugyan mit válaszoljon erre? Idegesen a ház felé pislantott. Nina bármelyik pillanatban visszajöhet.

– Á, értem már! – mondta a fiú. – Le kéne pattintanod, mi? A helybeliek összetartása meg hasonlók.

– Nem, nem – dadogta Zoey, és pipacspiros lett.

A fiú felnevetett.

– Emlékszem, hogy cingár voltál, de arra nem, hogy hazug is. Ne feledd, hogy én is itt születtem. Tudom, mi hogy működik. – Félrehajtotta a fejét, és töprengve nézte a lányt.

– Jake McRoyan azt képzelem, hogy ha hanyagoltok, meg tudtok szabadulni tőlem, ugye? – Megint felnevetett, ezúttal keserűen.

– Ahol az elmúlt két évet töltöttem, ott az ember abban reménykedik, hogy a pasik nem akarnak szóba állni vele. Jake-nél és az apámnál több kell, hogy elriasszon.

Megfordult, és elindult felfelé az ösvényen. Félúton visszafordult.

– Mondd csak, Zoey... – Ellágyultak a vonásai, a hangja elbizonytalanodott. – Hogy van Claire?

Zoey vállat vont.

– Tudja, hogy visszajöttem?

– Igen.

Lucas elgondolkodott, majd bólintott.

– Feltűnt, hogy nem jött át, hogy hazaérkezésem alkalmából üdvözljön. Ő is egy követ fúj Jake-kel?

Zoey berzenkedett magában. Lucas megfogalmazásában úgy hangozik, mintha Jake és Claire titkos szövetségre léptek volna. Pedig ennél többről van szó.

– Én is Jake-kel vagyok – felelte, de elcsuklott a hangja.

– Értem. Mindenesetre adj át egy üzenetet Claire-nek, ha legközelebb összefutsz vele, jó? Mondd meg, hogy ne emészsze magát! Mondd meg, hogy betartom az ígéreteimet! Mondd csak meg neki! – Még egyszer hosszan Zoey-ra nézett, majd elsétált.